



Аліна ДУГЕНЕЦЬ

(с. Юрки Кременчуцького р-ну Полтавської обл.)

Студентка четвертого курсу факультету філології та журналістики Полтавського національного педагогічного університету імені В. Г. Короленка, майбутня вчителька української мови й літератури, англійської мови та зарубіжної літератури. Захоплюється малюванням і читанням книжок. Робить перші кроки в письменницькій творчості.

НЕВИГАДАНА ІСТОРІЯ

О Боже, скільки мала я проблем:
Мала зарплата і старе авто,
І в подорож гайнути кораблем
Моєю мрією захмарною було.

Ремонт квартири, сукня, чобітки,
Малого у садок прилаштувати не може,
А ще сусідка без кінця ладна плітки:
«Ой вибрав, хлопче, жінку ти негожу!»

Всі ці проблеми зникли в одну мить:
О пів на п'яту ранку їх не стало!
Он за вікном північна Салтівка димить,
В будинку світло, газ, вода пропали.

Сирена виє, в двері стукає сусід:
«Чого ви сидите? В підвал тікайте!
Та одягніться, одягніться ж бо як слід!
Біжіть скоріш і інших погукайте».

Не пам'ятаю, як зійшла в підвал.
В руках малий, пляшка води і булка.
І зринув в пам'яті мені чомусь вокзал,
Лиш сувенірів тут не продає гуцулка...

Ми у підвалі провели весь день.
Сирена не змовка, і вибух щогодини!
Хтось плаче, хтось наспівує пісень
Про те, що ворог ляже в домовину.

Війна! Це вже війна! А не АТО-ООС.
Це росіяни б'ють по нас із «Градів».
Пихатий карлик їхній дав наказ –
Любитель пафосних парадів.

Яка доба минула вже, – не знаю:
Спинився часу лік, і зник зв'язок.
З безсилля вже й під бомбами дримаю...
Надворі, кажуть, знов іде сніжок.

Харчів в підвалі майже не лишилось,
На всіх ми поділили, хто що мав.
І кожному життя спокійне снилось,
Яке в нас «брат з росії» одібрав.

Та ось, здається, трохи обстріл стих,
Із біженців формується колона...
Немає сил дивитися на тих,
Хто щось рятує з недобитого балкона.

Зібрали й ми в валізи, що змогли.
Я сіла за кермо в свою автівку.
Хоч вдруге кермувала у житті,
З малим і мамою поїхали в мандрівку.

Я так колись хотіла закордон!..
А зараз в Польщу їду без бажання.
Рашисти з Харкова зробили полігон –
Немає краю їх бомбардуванням.

Нарешті дістаємося блокпосту –
З авто і бусів без кінця колона.
Жінки і діти – в невідомий простір..
«Щастя!» – бажає нам услід тероборона.

Прямуєм далі, а думки вертаються:
У тому пеклі чоловік зостався!
Не плачу, скільки можу, я тримаюся,
Та розпач на душі, хоч як старайся.

І знов блокпост – заставою Полтава.
Тут черга довжиною в пів життя.
А де ще та за обрієм Варшава,
Що має стати нам за укриття?!.

Здається, рушили – новий блокпост.
Тут Кременчук стоїть стіною!
А Харків наш, опалений форпост,
Усіх їх затуля від ворога собою.

Вперед, вперед! І майже без зупинки.
Втомилась очі, руки – як німі.
Суцільний морок, лиш машин жаринки
Сигналами поблискують в пільмі.

Ми їдем далі й далі. Я не сплю.
Але ж наскільки натомилась очі!
Та я усе здолаю, все стерплю!..
Молитву мама нам читає опівночі.

Тьмяніє зір і вибуха вогнем,
Німіє спина і залякли ноги.
«Спинімось, на годиночку заснем
на тій заправці, доню, край дороги».

«Не будемо спинятись. Ти поспи.
Малий сопе... Не кинемо ж колону!»
Якби не безконечні блокпости,
То ми б уже були біля кордону.

Ми ідем далі й далі. Темна ніч.
Колона наша вогниками блима...
Отак тікають люди врізнобіч,
Бо «руській мір» стріляє за дверима.

Уже четверта ранку – скоро день.
Ще трішечки терпцю, і легше стане.
О Боже, на обгін якийсь пре «пень»!
Так поспіша? Чи, може, воно п'яне?

Куди ж ти їдеш? Господи! Куди?!
Чи ти не бачиш транспорту на стрічній?!
Й щільна колона – нікуди втекти!..
«Тримай малого, мамо!» Жах і відчай...

Поглянула довкола. Уже дніе...
А де це я? Де мама і дитина?
«Вітаю! Три доби ви в нашій клініці.
Усе гаразд із мамою і сином...»

О Боже, скільки мала я проблем...
А зараз їх нема – усі злиняли!
Роки прожиті обмірковую з жалем –
Багато їх нінащо змарнувала.

Курс на Варшаву? ДТП – і «STOP!»
Мов доля каже: їхати не треба!
Бо кожен з нас впотужнює народ,
Тримає міцно українське небо!

